

Sygn. akt III KO 97/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **K. B.**,
skazanego z art. 53 ust. 1 i 2 w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 grudnia 2011 r. w zw. z art. 11 §
2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 4 grudnia 2020 r.,
żądania sędziego o wyłączenie od udziału w sprawie III KO 93/20,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wyłączyć SSN M.W-W. od udziału w sprawie (sygn. III KO 93/20) z wniosku skazanego K. B. z dnia 16 września 2020 r. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...).

UZASADNIENIE

W dniu 25 września 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego K. B. (datowane na dzień 16 września 2020 r.) i zatytułowane „Wniosek-zażalenie”. W piśmie tym skazany domaga się wznowienia postępowania, wskazując m. in. na treść przepisów m. in. „art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. w powiązaniu z art. 541 § 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 6 oraz art. 542 § 1 i 3 w powiązaniu z art. 439 § 1 pkt 8-9-10 [k.p.k.]”, nawiązując w dalszej treści pisma m.

in. do orzeczenia Sądu Okręgowego w G. , sygn. IV KK (...). Pismo skazanego — po jego zarejestrowaniu pod sygn. III KO 93/20 — zostało potraktowane przez Przewodniczącego właściwego wydziału Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania i przydzielone do referatu SSN M.W-W..

W dniu 6 października 2020 r. Sędzia złożyła oświadczenie, w którym (powołując się na okoliczność orzekania w składzie najwyższej instancji sądowej, który w sprawie o sygn. III KO 96/19 rozważał kwestię wznowienia z urzędu postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...)) wniosła o wyłączenie od orzekania w sprawie o sygn. III KO 93/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Żądanie wyłączenia od udziału w sprawie sygn. III KO 93/20 złożone przez SSN M.W-W. zasługiwało na uwzględnienie.

Wniosek o wyłączenie od orzekania sformułowany został na tle następującego układu procesowego:

Autorka wniosku orzekała już uprzednio w przedmiocie pisma skazanego K. B. dotyczącego wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...). Sąd Najwyższy potraktował wówczas to pismo jako sygnalizację ewentualnego wystąpienia bezwzględnych podstaw odwoławczych i przedsięwziął z urzędu czynności zmierzające do ustalenia, czy w sprawie doszło do zmaterializowania się uchybień, o których mowa w treści przepisu art. 439 § 1 k.p.k.

W efekcie postanowieniem z dnia 18 marca 2020 r. (sygn. III KO 96/19) Sąd Najwyższy, po rozważaniu kwestii wznowienia postępowania z urzędu stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania karnego prawomocnie zakończonego wobec K. B. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r., sygn. II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. IV K (...). Lektura partii motywacyjnej tego rozstrzygnięcia dowodzi, że uznając brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu Sąd Najwyższy odniósł się nie tylko do kwestii ewentualnego zmaterializowania się w sprawie której dotyczyło pismo skazanego bezwzględnych podstaw odwoławczych (stwierdzając, że nie zaistniała którakolwiek z podstaw odwoławczych skatalogowanych w

przepisie art. 439 § 1 k.p.k.), ale też bardzo szeroko ustosunkował się do zagadnienia zagwarantowania oskarżonemu w tym postępowaniu prawa do korzystania z pomocy obrońcy (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.), konstatując finalnie, że analiza sposobu realizowania prawa do korzystania pomocy obrońcy nie daje *in concreto* asumptu do uznania, iżby w postępowaniu o sygn. IV K 151/14 ograniczone zostało prawo oskarżonego do korzystania z pomocy obrońcy w sposób naruszający dyspozycję przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Porównanie treści pisma złożonego obecnie przez skazanego K. B. (tj. w sprawie sygn. III KO 93/20 i potraktowanego przez Przewodniczącego właściwego wydziału Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania) z uzasadnieniem postanowienia Sądu Najwyższego z 18 marca 2020 r. (sygn. III KO 96/19) wskazuje na to, skazany usiłuje aktualnie ponownie poddać ocenie Sądu Najwyższego z punktu widzenia ewentualnego wznowienia postępowania m. in. te same okoliczności, które były już dokładnie analizowane i stały się przedmiotem oceny dokonanej przez Sąd Najwyższy orzekający w składzie z udziałem SSN M.W-W. w charakterze sprawozdawcy w chronologicznie wcześniejszym postępowaniu, w którym Sąd Najwyższy badał kwestię zmaterializowania się w postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 marca 2019 r. okoliczności opisanych w treści przepisu art. 439 § 1 k.p.k. Procesowe ustosunkowanie się do tego „nowego” pisma K. B. zawierającego żądanie wznowienia postępowania (i to niezależnie od tego, jakiego rodzaju rozstrzygnięcie miałyby zapaść w niniejszej sprawie po rozpoznaniu wniosku skazanego, tj. niezależnie od tego, czy Sąd Najwyższy z udziałem SSN M.W-W. miałby w sprawie wydać orzeczenie o charakterze merytorycznym, czy formalnym, w jaki sposób potraktowany zostałby ten wniosek itd.) mogłoby w zewnętrznym odbiorze wywołać wątpliwość co do możliwości zachowania bezstronności przez sędziego rozpoznającego sprawę. Wszak Sędzia przydzielona do sprawy III KO 93/20 (i do rozpoznania kolejnego wniosku o wznowienie postępowania nawiązującego częściowo do tych samych okoliczności) uprzednio (postanowienie Sąd Najwyższy sygn. III KO 96/19) w sposób procesowy wypowiedziała się już kategorycznie na temat braku istnienia jakichkolwiek podstaw do artykułowania twierdzeń o naruszeniu przepisów powołanych w poprzednim piśmie złożonym w

sprawie przez skazanego K. B. . Obecnie zaś — z uwagi na treść kolejnego pisma skazanego formułującego żądanie wznowienia postępowania — Sędzia składająca oświadczenie dotyczące wyłączenia od orzekania miałaby ponownie — na tle tożsamego układu procesowego i faktycznego — odnieść się do tych samych zagadnień. W oczach tzw. przeciętnego i racjonalnego obserwatora mogłoby to prowadzić do powstania uzasadnionego przekonania o braku istnienia warunków stwarzających możliwość zachowania obiektywizmu przez sędziego, który w niniejszym układzie procesowym niejako „powraca” do rozpoznania tej samej sprawy.

Sumując zatem należało uznać, że w związku opisanymi wyżej zaszłościami procesowymi przydzielenie Sędziego SN M.W-W. do rozpoznania sprawy kolejnego pisma skazanego K. B. zawierającego postulat wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 1 marca 2019 r. skutkuje zmaterializowaniem się okoliczność, o której mowa w przepisie art. 41 § 1 k.p.k. — to zaś uzasadniało uwzględnienie żądania SSN M.W-W. o wyłączenie od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. III KO 93/20.